

INTERVIEW MET MARCO KUNST

Je nieuwe boek is net verschenen: *Het verlangen van de prins*. Gefeliciteerd! Waar gaat het over?

Op een dag verschijnt een mysterieuze driemaster in de haven van het dorp waar Lode woont. Lode herkent in het boegbeeld meteen de geheimzinnige prins die hem regelmatig in zijn dromen bezoekt.

Als het schip aanlegt vormen de zeilen zich tot een majestueuze circustent. Lode glipt aan boord en volgt vanuit een schuilplek stiekem de merkwaardige voorstelling. Maar dan gaat alles mis: hij raakt verstrikt in de zeilen en kan het schip die nacht niet meer verlaten. De volgende ochtend blijkt hij getroffen door de vloek van de prins: wie eenmaal aan boord van de prins heeft gedroomd, moet voor altijd aan boord blijven.

Lode maakt nieuwe vrienden en leert alles over de raadselachtige geschiedenis van het eeuwenoude schip. Ondertussen gloort er hoop bij de bemanningsleden, want wie weet heeft Lode de sleutel in handen om de vloek van de prins op te heffen...

Dat klinkt sprookjesachtig. Waarom al die fantasie? Waarom schrijf je niet over iets wat écht gebeurd kan zijn?

Alles in dit verhaal is echt gebeurd - inclusief de vloek en

het spookschip! En die honderden jaren oude oosterse prins die de wind en de golven en de dromen van mensen kan sturen heeft echt bestaan. Of, nou ja, echt... Het *verlangen van de prins* gaat over verdriet en verlangen, over eenzaamheid en geluk, over vrijheid en gevangenschap, over moed, vriendschap, schoonheid, en het goede en het kwade. Dat zijn stuk voor stuk keiharde, échte zaken waar iedereen in zijn leven mee te maken krijgt. Ik maak het sprookjesachtig, juist om échte emoties en verlangens helder en zichtbaar te krijgen.

Fantaseren om het echter te maken? Daar snap ik niets van.

Ik bedoel het zo: we kennen allemaal wel iemand die zo woedend kan worden dat het voelt als een vloedgolf of een orkaan. In mijn verhaal maak ik daar echte vloedgolven en orkanen van, dat is alles. Zo denk ik ook dat iedereen weleens is betoverd door muziek, waarna de wereld er anders uitzag. Of dat ons leven stilstaat als we bepaalde zaken niet onder ogen willen zien. Dat kan jaren duren. Dat ik daar eeuwen van maak maakt niet zoveel uit. Ook het verlangen naar eeuwig geluk zal de meeste mensen niet vreemd zijn. Al dat soort dingen gebruik ik door ze 'echt' te maken in het verhaal. En dan krijg je een sprookje of een fantasyverhaal. Het fijne aan dat soort verhalen is bovendien dat je je lezers met betoverende beelden en onvoorstelbare avonturen kunt meeslepen en verrassen!

Oké, dan gaat je verhaal misschien wel over echte kinderen en volwassenen, maar het gaat nog steeds niet over hier en nu.

Toch wel. Adi, de kwade prins heb ik het karakter van Donald Trump gegeven: wat gebeurt er als iemand alleen maar met zijn eigen gelijk en geluk bezig is? Dan heb je Lode: hij is een wees, een bootvluchteling die niet weet waar hij vandaan komt of wie hij is, zoals zoveel kinderen van nu die verdreven worden van huis en haard en die verweesd raken. Om een echte held te worden, moet hij er eerst achter komen wie hij eigenlijk is.

De bemanning van het schip bevindt zich bovendien al eeuwen in quarantaine, opgesloten aan boord, op een kleine oppervlakte, achtervolgd door een onzichtbare vloek, zonder uitzicht op bevrijding. Wat dat betekent heeft zo ongeveer iedereen op aarde de afgelopen maanden mee mogen maken. Actueler kan het dus bijna niet!

Hoe kwam je op het idee voor dit boek?

Op vakantie in Italië, op een terrasje aan een jachthaven, zag ik ineens voor me hoe zo'n prachtige driemaster van vroeger daar aan de kade zou kunnen aanleggen. Het moment daarop veranderde het schip in mijn gedachten in een circus: de zeilen kwamen omlaag, waaierden uit over de kade en vormden een circustent. Ik vond dat beeld zo mooi dat ik wist dat ik daar een verhaal over wilde schrijven.

En heb je het over driemasters, dan is een reis naar Indonesië ook niet meer heel ver weg. Ik groeide op met *De scheepsjongens van Bontekoe*, verhalen over Michiel de Ruyter en bijvoorbeeld de boeken van K. Norel over reizen naar Oost-Indië, West-Afrika en Zuid-Amerika. De magie van die verre landen voelde ik als ik in Vlissingen, waar ik als kind woonde, op het strand of aan de haven stond.

Vervolgens dook hoofdpersoon Lode al snel daarna op: hij spoelde aan in een rubberboot, moederziel alleen. En, tja, om een lang verhaal kort te maken: drie jaar later was dit boek klaar.

Je boeken zijn heel verschillend – fantasy, science-fiction, historisch, realistisch, absurdistisch... En je schrijft de ene keer voor jonge kinderen, dan weer voor 9-12 jaar en vervolgens voor jongeren. Zou het niet fijn zijn voor de lezers als je een beetje bij één soort boeken zou blijven?

Dat zou misschien best fijn zijn. Niet alleen voor de lezers, ook voor mijzelf. Maar zoals men wel zegt: het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Blijkbaar heb ik mijn verbeelding niet zo goed in de hand, en ik vind het bovendien heel fijn om aandacht te schenken aan de beelden en stemmen die opborrelen uit mijn onbewuste. Ik schrijf bijna altijd vanuit een (droom)beeld dat me het gevoel geeft dat er van alles te ontdekken valt. Tijdens het schrijven ontdek ik dan waar het verhaal over gaat, wat voor genre het is, en voor welke doelgroep het leuk of mooi zou kunnen zijn. Blijkbaar is dat steeds weer heel anders.

Waarom zou iedereen dit boek moeten lezen?

Omdat het gaat over vriendschap en trouw, over erachter komen wie je werkelijk bent, over geluk en verlangen, eenzaamheid, familie en thuiskomen. En dat alles in een spannend, mysterieus reisverhaal, vol exotische plaatsen, vreemde personages, gekke liedjes en onvoorstelbare gevaren!

GOTTMER

www.gottmer.nl